

РЕШЕНИЕ

№ 708

гр. Кюстендил, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Калин К. В.ев

при участието на секретаря ИРЕНА АНДР. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от Калин К. В.ев Гражданско дело №
20221520100135 по описа за 2022 година

Делото е образувано по подадена искова молба от „Йеттел България“ ЕАД, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, със съдебен адрес в гр. София, бул. „България“ № 81, ет.8, ап. 22, чрез адв. В.Г., срещу Д. Л. С., ЕГН *****, от *****.

В исковата молба се твърди, че на 08.08.2017г. бил сключен между страните по делото договор за мобилни услуги за предпочетен номер +***** с посочена абонаментна програма, допълнително споразумение от 23.03.2019г., както и Договор за лизинг от същата дата, по силата на който на ответника му било предоставено мобилно устройство APPLE iPhone 6s 32 GB Rose Gold с посочени в същия параметри за издължаване.

На 02.08.2018г. страните сключили отново договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359890219201 с посочена в молбата абонаментна програма и Договор за лизинг от същата дата, по силата на който на ответницата било предоставено мобилно устройство HUAWEI Y6 2018 Dual Blue с уговорени параметри за издължаване на устройството.

Договор за ползване на мобилни услуги бил сключен между страните и на 23.03.2019г. за предпочетен номер +359896868410 със срок на действие до

23.03.2021г. Потреблението на клиента било фактурирано под клиентски номер на абоната 005974507. За периода 18.02.2019г. – 17.05.2019г. операторът издал:

Фактура № 7285921699/15.03.2019г. за отчетен период 15.02.2019г. – 14.03.2019г. с дължима стойност за плащане в размер на 85,84 лв., съотнесена към съответните мобилни номера;

Фактура № 7287234256/15.04.2019г. за отчетен период 15.03.2019г. – 14.04.2019г. на стойност 47,39 лв., съотнесени към съответните мобилни номера; Към фактурата била прибавена и незаплатената стойност от предходния отчетен период в размер на 85,84 лв., поради което и общо дължимото задължение възлизало на 133,23 лв.;

Фактура № 7288602030/15.05.2019г. за отчетен период 15.04.2019г. – 14.05.2019г. с дължима стойност за плащане в размер на 46,96 лв., разбита за съответните предпочетени мобилни номера. Към фактурата била прибавена и незаплатената стойност от предходния отчетен период в размер на 133,23 лв., поради което и общо дължимото задължение възлизало на 180,19 лв.;

Фактура № 7291382180/15.07.2019г. за период 15.06.2019г. – 14.07.2019г. с дължима стойност за плащане от 8,99 лв. Към фактурата била добавена незаплатената стойност от предходния отчетен период в размер на 180,19 лв., поради което общо дължимото задължение възлизало на сума в размер на 189,18 лв.

Така, общият размер на задължението за незаплатени мобилни услуги възлизал на 189,18 лв., от които: 33,25 лв. – по Договор за мобилен номер +***** от 08.08.2017г. със сключено към него Допълнително споразумение от 23.03.2019г.; 121,55 лв. по Договор за мобилен номер +359890219201 от 02.08.2018г.; 35,38 лв. по Договор за мобилен номер +359896868410 от дата 23.03.2019г.

Неизпълнението на задължението от страна на абоната да заплати процесната сума от 189,18 лв., ангажирало договорната му отговорност на основание т. 11 от процесните договори за услуги, като операторът прекратил едностранно индивидуалните договори с ответника и издал крайна фактура № 7292692122/15.08.2019г. Датата на деактивация на процесните абонаменти била 04.06.2019г. като се генерирала автоматично.

С оглед ангажираната договорна отговорност на абоната, в крайната издадена фактура операторът начислил неустойка, чийто размер възлизал на 370,36 лв. Последната била формирана, както следва: 146,12 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 02.08.2018г. за мобилен номер +359890219201, от които: 62,46 – стойността на 3-месечни абонаментни такси, взети без ДДС и 83,66 лв. – неустойка за предоставено за ползване устройство HUAWEI Y6 2018 Dual Blue, с отстъпка от стандартната цена, съгласно т.7 от договора за мобилни услуги от 02.08.2018г.; 224,24 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 23.03.2019г. за мобилен номер +359895163562, от които: 77,46 – стойността на 3-месечни абонаментни такси, взети без ДДС и 146,78 лв. – неустойка за предоставено за ползване устройство APPLE 2 iPhone 6s 32 GB Rose Gold, с отстъпка от стандартната цена, съгласно Раздел II, т.1 от Допълнителното споразумение от 23.03.2019г.

Твърди се още, че поради прекратяването на договора за мобилни услуги и преустановяване на предоставяните услуги, на основание т. 12, ал.2 от Общите условия, дължимите месечни вноски за предоставените на абоната мобилни устройства – HUAWEI Y6 2018 Dual Blue и APPLE iPhone 6s 32 GB Rose Gold били обявени за предсрочно изискуеми. Така, за мобилно устройство марка HUAWEI Y6 2018 Dual Blue се дължала цената в размер на 107,88 лв., представляваща 11 бр. незаплатени лизингови вноски, дължими за периода от м. 8/2019г. до м. 7/2020г., съгласно уговорения погасителен план и една допълнителна вноска за изкупуване на устройството в размер на 8,99 лв. За мобилно устройство марка APPLE iPhone 6s 32 GB Rose Gold дължимата цена била в размер на 590,16 лв., представляваща 11 бр. незаплатени лизингови вноски, дължими за периода от м. 4/2019г. до м. 2/2021 г. съгласно уговорения погасителен план и една допълнителна вноска за изкупуване на устройството в размер на 24,59 лв.

Ето защо и общият размер на незаплатените лизингови вноски, дължими поради предсрочна изискуемост на същите, възлизал на 698,04 лв.

Предвид гореизложеното, ищецът поддържа искане за постановяване на съдебно решение, с което да се признае за установено в отношенията между страните, че Д. Л. С., ЕГН ***** дължи и следва да заплати на „Йетел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.

София, ж.к. „Младост“ 4, Бизнес Парк София, сграда 6, с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД сумите, както следва: 189,18 лв. – дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по договори с абонатен номер № 005974507, за които са издадени фактури № 7285921699/15.03.2019г., № 7287234256/15.04.2019г., № 7288602030/15.05.2019г., № 7291382180/15.07.2019г. за периода от 15.02.2019г. до 14.07.2019г., от които: 33,25 лв. – по Договор за мобилен номер +***** от 08.08.2017г. със сключено към него Допълнително споразумение от 23.03.2019г.; 121,55 лв. по Договор за мобилен номер +359890219201 от 02.08.2018г.; 35,38 лв. по Договор за мобилен номер +359896868410 от дата 23.03.2019г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата; 698,04 лв. – дължими незаплатени лизингови вноски, от които: 107,88 лв. по Договор за лизинг от 02.08.2017г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер +359890219201 и 590,16 лв. по Договор за лизинг от 23.03.2019г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер +*****; 370,36 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които: 146,12 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 02.08.2018г. за мобилен номер +359890219201 и 224,24 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 23.03.2019г. за мобилен номер +*****.

Претендират се сторените разноси за заплатена държавна такса и адвокатски хонорар.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор чрез назначения му от съда особен представител адв. В. К.. Сочи за допустимост, но неоснователност на заявената претенция, без излагане на конкретни доводи за това.

Районен съд - Кюстендил, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото Договор за мобилни услуги от 08.08.2017г. за предпочетен номер +***** е видно, че страните се намирали в договорна обвързаност, считано от посочената дата, по силата на която ответникът имал право да ползва услугите на оператора за посочения номер при избран абонаментен план „Тотал 24,99 с неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС“, със срок на действие на договора – 24 месеца.

От представената по делото декларация-съгласие към посочения договор се установява, че ответникът е декларираше получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че му е предоставена информацията по чл. 4, ал.1 от Закона за защита на потребителите. В тази връзка са представени и процесните общи условия по делото.

Страните са сключили Договор за мобилни услуги от 02.08.2018г. за предпочетен номер +359890219201, от който се установява, че страните се намирили в договорна обвързаност, считано от посочената дата, по силата на която ответникът имал право да ползва услугите на оператора за посочения номер при избран абонаментен план „Тотал 24,99 с неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС“, със срок на действие на договора – 24 месеца, като в предметния обхват на договора е включено и получаване от потребителя на мобилните услуги и настоящ ответник на мобилно устройство Huawei Y6 2018, със стандартна цена на устройството в размер на 399,90 лева и предоставена отстъпка от стандартната цена в размер на 184,14 лева. За предоставяне на мобилното устройство е сключен между страните договор за лизинг от 02.08.2018г., според който договорът е със срок на действие – 23 месеца, с месечна погасителна вноска по инкорпориран в договора план в размер на 8,99 лева на месец. Съгласно чл.4 от договора за лизинг, лизингополучателят е декларираше с подписването на договора, че е получил устройството, предмет на договора, във вид, годен за употреба и функциониращ изрядно съгласно техническите му характеристики.

От представената по делото декларация – съгласие към посочения договор за мобилни услуги от 02.08.2018г. се установява, че ответникът е декларираше получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че му е предоставена информацията по чл. 4, ал.1 от Закона за защита на потребителите.

На 12.11.2018г. страните по делото са сключили Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с мобилен номер +*****, съгласно което страните се съгласяват посоченият мобилен номер да бъде използван при избран от потребителя абонаментен план „Тотал 30,99 с допълнителни 6000 МБ“. С подписаното от страните допълнително споразумение срокът за ползването на услугите, предоставяни от оператора на потребителя се продължават до дата 12.11.2020г. при новите условия, посочени в споразумението. Отново е подписана декларация-съгласие към посоченото допълнително споразумение от 12.11.2018г., съгласно която ответникът е декларираше получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че му е предоставена информацията по чл. 4, ал.1 от Закона за защита на потребителите.

На 23.03.2019г. между страните по делото, в качеството им на оператор и потребител на мобилни услуги, е сключено допълнително споразумение към договор за мобилни с мобилен номер +*****, съгласно което потребителят е получил мобилно устройство iPhone 6s 32gb rose gold, със

стандартна цена на устройството в размер на 769,99 лева и предоставена отстъпка от стандартната цена в размер на 179,83 лева. За предоставяне на мобилното устройство е сключен между страните договор за лизинг от 23.03.2019г., според който договорът е със срок на действие – 23 месеца, с месечна погасителна вноска по инкорпориран в договора план в размер на 24,59 лева на месец. Съгласно чл.4 от договора за лизинг, лизингополучателят е декларирал с подписването на договора, че е получил устройството, предмет на договора, във вид, годен за употреба и функциониращ изрядно съгласно техническите му характеристики.

На същата дата – 23.03.2019г. е сключен нов Договор за мобилни услуги между страните по делото, според който страните се съгласяват мобилен номер +359896868410 да бъде използван при избран от потребителя абонаментен план „Тотал 12,99“, със срок на действие на договора – 24 месеца. Подписана е декларация – съгласие към посоченото допълнително споразумение от 23.03.2019г., съгласно която ответникът е декларирал получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че му е предоставена информацията по чл. 4, ал.1 от Закона за защита на потребителите.

За дължимите от ответника суми за процесния период са издадени и представени фактури, както следва:

- № 7285921699 от 15.03.2019г. за отчетен период от 15.02.2019г. до 14.03.2019г., с начислена обща сума за плащане от 173,34 лв.;
- № 7287234256 от 15.04.2019г. за отчетен период от 15.03.2019г. до 14.04.2019г., с начислена обща сума за плащане от 961,11 лв.;
- № 7288602030 от 15.05.2019г. за отчетен период от 15.04.2019г. до 14.05.2019г., с начислена обща сума за плащане от 1008,07 лв.;
- № 7291382180 от 15.07.2019г. за отчетен период от 15.06.2019г. до 14.07.2019г., с начислена обща сума за плащане от 1045,03 лв.;
- № 7292692122 от 15.08.2019г. за отчетен период от 15.07.2019г. до 14.08.2019г., с начислена обща сума за плащане от 1299,03 лв.

От приложеното частно гр. дело № 708/2021 г. по описа на Районен съд - Кюстендил, се установява, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за сума в общ размер от 1290,04 лева, като издадената заповед по чл. 410 от ГПК е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал 5 ГПК.

Видно е от исковата молба, че част от сумата, предмет на издадената заповед за изпълнение в размер на 221,64 лева, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, не е претендирана в исковото производство в пълен размер, а в размер от 189,18 лева, предвид което съдът следва да се произнесе по допустимостта и основателността именно на заявената с исковата молба претенция.

Съобразявайки посоченото, съдът установи следното от правна страна:

По допустимостта на исковете:

Производството по чл. 422 от ГПК, вр. с чл. 415 ГПК е пряко обвързано със заповедното. Тази пряка обвързаност произтича от обстоятелството, че искът по чл. 422 от ГПК се счита за предявен от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като целта на исковото производство е да се установи вземането на ищеца от ответника - длъжник, така, както същото е заявено в заявлението и съответно в издадената заповед за изпълнение. Тази идентичност е процесуална предпоставка за допустимост, за наличието на която съдът следи служебно. В конкретния случай сочената идентичност между страните и предмета е налице, установителните искове са предявени в законоустановения за това срок, поради което съдът приема, че са допустими и съдът следва да се произнесе по тяхната основателност.

По основателността на исковете

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 228 ЗЕС

Основателността на предявените при условията на обективно кумулативно съединяване искове за установяване задължението на ответника да заплати стойността на месечни абонаментни такси за потребени далекосъобщителни услуги се обуславя от предпоставките: валидно възникнало между страните правоотношение, елемент от съдържанието на което е задължение за заплащане на определена парична сума, настъпил падеж на това задължение и неизпълнение от страна на задълженото лице.

На основание чл. 154, ал. 1 от ГПК ищецът носи доказателствената тежест да установи положителните факти, представляващи елементи от правопораждащия претенцията му за реално изпълнение на конкретното облигационно задължение и изпълнен фактически състав. Задълженото лице носи доказателствената тежест да установи факта на изпълнение на договорното си задължение, като при липсата на ангажирани доказателства в този смисъл, съдът следва да приеме твърдяното неизпълнение за доказано.

Представените и подписани от страните по делото договори за мобилни услуги и допълнителни споразумения към тях установяват юридически факти, породили облигационните правоотношения между същите. Правоотношенията са срочни, поради което и за процесния период страните са се намирали в договорна обвързаност. Съглашенията включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на предоставените и използвани услуги. Видно от положения от ответника подпис върху представените по делото декларации-съгласие, същият е декларира, че е получил подписан екземпляр от Общите условия, което показва, че е запознат със съдържанието им и е съгласен с условия по тях.

За да е налице задължение за ответника да заплати стойността на далекосъобщителните услуги, ищецът следва да установи, че ги е предоставил на потребителя-ответник за процесния период. Представените от

ищеца по делото фактури не съставляват писмени доказателства за посочените по-горе релевантни за иска обстоятелства, а именно предоставяне от ищеца на договорените електронни услуги за исковия период, доколкото съставляват едностранно издадени от ищеца - оператор частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила за установените в тях факти, съответно не доказват получаването на услугата от ответника, нито изправността на ищеца като страна по облигационните отношения.

Ответникът не спори срещу твърденията на ищеца, че за съответните периоди потребителят е имал възможност да използва мобилната мрежа на оператора. Следва да се отчете фактът, че дължимостта на претендираните суми са за неплатен месечен абонамент за осигуряване на достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, в размери, съобразно избора от потребителя абонаментен план и дължимостта им не зависи от генерирания трафик за съответния период. Съгласно т.23, б. „Б“ от Общите условия на мобилния оператор, изрично приети от ответника, дължимият месечен абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, т.е. ежемесечната такса се дължи по силата на самия договор между страните. Предоставянето на мобилен номер по всеки от сключените договори за мобилни услуги пък служи за идентификация на отделния абонат на оператора, ползващ мрежата му, т.е. съответния индивидуален номер се предоставя с цел достъп до мобилната мрежа. Дължимостта на месечните такси се дължи независимо от реалното потребление на услугите по предоставения абонамент, поради което възражението на ответника в противоположна насока се явява неоснователно и същата е следвало да заплаща доброволно, в срок и размер, дължимите такси, задължението за които е придобила с подписването на процесните договори за мобилни услуги.

Видно е от представените частни писмени доказателства /фактури/, че начислението на такси е за предоставена услуга, индивидуален номер и период, през който операторът е предоставил на абоната мрежата си. Така, независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключения договор, той дължи месечни абонаментни такси. Относно сумата от 189,18 лв., представляваща незаплатени месечни абонаментни такси, съдът намира същата за доказана по основание и размер. Както се посочи по-горе, страните са обвързани от посочените източници на облигационни отношения, а именно – Договор за мобилни услуги от 08.08.2017г. за предпочетен номер +*****, Договор за мобилни услуги от 02.08.2018г. за предпочетен номер +359890219201, Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с мобилен номер +***** и Договор от 23.03.2019г. за мобилни услуги за предпочетен мобилен номер +359896868410, като видно от представените фактури, потребителят по тези договори дължи на оператора сумата в размер на 189,18 лева, като за периода от 15.02.2019г. до 14.03.2019г. дължимата стойност за плащане е в размер на 85,84 лева, видно от Фактура №7285921699

от 15.03.2019г., за периода от 15.03.2019г. до 14.04.2019г. дължимата стойност за плащане е в размер на 47,39 лева, видно от Фактура №7287234256 от 15.04.2019г., за периода от 15.04.2019г. до 14.05.2019г. дължимата стойност за плащане е в размер на 46,96 лева, видно от Фактура №7288602030 от 15.05.2019г. и за периода от 15.06.2019г. до 14.07.2019г. дължимата стойност за плащане е в размер на 8,99 лева, видно от Фактура №7291382180 от 15.07.2019г. Независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключените договори, той дължи месечни абонаментни такси. По делото не са ангажираха доказателства за осъществено заплащане на сумите по фактурите, поради което твърдяното от ищеца неизпълнение от ответника на задължението му за плащане цената на месечните абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по сключения договор за мобилни услуги за процесния период следва да се приеме за установено.

Като законна последица от горното, върху уважения размер на претенцията следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 15.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 345, ал. 1 от ТЗ

При така разпределената доказателствена тежест, ищецът не ангажира доказателства, от които да е видно, че процесните договори са били прекратени предсрочно. От приетите по делото като писмени доказателства договори за лизинг от 02.08.2017г. и 23.03.2019г. се установява, че по силата на същите ответната страна се е задължила да заплаща на 23 месечни лизингови вноски, всяка в размер на 8,99 лева или обща лизингова цена 206,77 лв. за ползването на мобилно устройство Huawei Y6 2018 Dual Blue и 23 броя лизингови вноски, всяка в размер на 24,59 лева или обща лизингова цена 565,57 лв. за ползването на мобилно устройство iPhone 6s 32gb Rose Gold. Договорите съдържат уговорка, че ответникът има право да придобие собствеността върху предоставените устройства по силата на изричен договор за изкупуване, подписан най-малко 10 дни преди изтичане на срока на договора. В чл. 4 от договорите за лизинг е инкорпориран приемо-предавателен протокол за устройствата, от което се налага извода, че същите са предадени на ответника на датата на подписване на договорите във вид, годен за употреба, функциониращи изрядно в съответствие с договорените технически характеристики, както и окомплектовани, включително с гаранционна карта към тях. С оглед изложеното съдът прави извод, че ищцовото дружество е изпълнило задълженията си на лизингодател, като е предоставило за временно ползване на ответника лизинговите вещи.

Съобразно изложеното в исковата молба, ищецът претендира сума в общ размер на 698,04 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски, от

които 107,88 лева по договор за лизинг от 02.08.2017г. и 590,16 лева по договор за лизинг от 23.03.2019г., чиято изискуемост е настъпила съгласно чл. 12, ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг, поради неизпълнение на задълженията на ответника по договора. Съгласно чл. 12, ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг месечните вноски и другите дължими плащания стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за предоставяне на мобилни и/или фиксирани услуги, сключен от лизингополучателя, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно тези договори плащания. Видно от първата алинея на същия чл. 12 от ОУ при неизпълнение на задълженията на лизингополучателя за плащане, лизингодателят разполага с няколко възможности, включително да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми. Това налага изводът, че в предвидената в общите условия предсрочна изискуемост не настъпва автоматично, а следва да бъде обявена на лизингополучателя. В настоящия случай липсват данни за връчване на покана за доброволно плащане, както и изобщо за изпращането ѝ. Поради това се налага изводът, че предсрочната изискуемост на лизинговите вноски не е обявена на лизингополучателя по предвидения за това законов ред.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение 8/2017 г. по тълк. дело № 8 по описа за 2017 г. на ОСГТК на ВКС е допустимо предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ. Тези разрешения следва да намерят приложение и по отношение на обявяването на предсрочната изискуемост на вноските по настоящите договори за лизинг, доколкото правната им уредба е сходна с тази по договорите за банков кредит. Същевременно, с оглед чл. 3, ал. 3 от ЗПК разпоредбите на закона се прилагат и за договорите за наем или лизинг, при които се предвижда възможност за закупуване на стоката - предмет на договора, а такава възможност е договорена от страните в чл. 1, ал. 2 от процесния договор за лизинг. Следователно, въпреки че не е обявена предсрочната изискуемост на лизинговите вноски, в настоящото производство трябва да се изследва по отношение на кои от тях е настъпил падежът за плащане и съответно исковете по чл. 422 от ГПК по повод същите биха се явили основателни. Срокът на договорите за лизинг е 23 месеца, считано от датата на подписването им, поради което падежът на последната лизингова вноска на по-късно подписания между страните договор за лизинг от 23.03.2019г. съобразно инкорпорирания в договора погасителен план е настъпил на 23.02.2021г. Изложеното налага извод, че падежът на всички вноски е настъпил преди подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК на 15.04.2021г. Следователно за ответника е възникнало задължението да заплати предвидените в договора остатъчни месечни лизингови вноски, които са в размер на 698,04 лева, от която сума в размер на 107,88 лева за 11 броя

незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от дата 02.08.2017г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер +359890219201 и 590,16 лева за 11 броя незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от дата 23.03.2019г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер +*****, за който размер предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД

В сключените между ищеца и ответника договори е предвидена дължима от абоната неустойка, в случай на прекратяване на договора по вина или по инициатива на потребителя или при неизпълнение на задълженията му.

В случая ищецът твърди, че е имал правото да прекрати всеки договор с ответника на основание чл. 19б, т.в от Общите условия, според която разпоредба „Теленор България“ ЕАД има право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, когато потребителят не е платил дължимите суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съответно по тези Общи условия.

Така цитираната разпоредба, сочена от ищецът като основание за едностранно прекратяване на договор с ответницата, съдът намира, че следва да се съотнесе към разпоредбата на чл. 19а от Общите условия, в която разпоредба също се урежда едностранно прекратяване на срочен или безсрочен договор с „Теленор България“ ЕАД, но по инициатива на абоната, които има право да направи това с писмено едномесечно предизвестие до Теленор.

Това обстоятелство, разгледано и във връзка с липсата на предвиден ред за прекратяване на договора при виновно неизпълнение на задълженията на потребителя /чл. 20а, ал. 2 от ЗЗД/, предвидени в специалният закон /Закон за електронните съобщения/ и договорите между страните, включително Общите условия, мотивират съда да приеме приложение на разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД - че двустранният договор следва да бъде развален /т. е. прекратен/ с едностранно волеизявление на изправната страна /кредитора/, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, в писмена форма /тъй като процесните договори са сключени в писмена форма/, че след изтичането на срока ще прекрати договора.

От разпоредбата на чл. 87, ал. 2 от ЗЗД става ясно, че предупреждението, че договорът ще бъде развален следва да е ясно и недвусмислено заявено, в писмена форма и достигнало до ответницата. В случая ищецът изобщо не твърди да е отправял писмено предизвестие до ответницата, но намира, че с предприетите фактически действия по преустановяване на предоставянето на мобилна услуга /чрез ограничаване на изходящите и входящите обаждания на абоната/ е пристъпил към прекратяване на договорното правоотношение. Съгласно разпоредба на чл.31а от Общите условия, според която норма „Теленор се задължава

предварително и по подходящ начин /чрез кратко тестово съобщение - смс, писмо с обратна разписка, записващ се телефонен разговор, писмо по електронната поща на посочен от абоната електронен адрес за контакти, чрез писмо, доставено с куриер и др./ да информира абоната, че ще предприеме действия по извънсъдебно събиране на негови неплатени парични задължения, включително и когато за целта ще се ползват услугите на трети лица/ кредитни бюра, агенции за събиране на вземания и др./. Информацията по предходното изречение задължително съдържа и данни за точния размер на претендираните парични вземания, за основанието, от което произтичат, както и за третото лице, което ще събира вземането“.

Тази формулировка е ясна и не се нуждае от тълкуване по смисъла на чл. 20 от ЗЗД, поради което от нея буквално следва, че едва след като ответника не плати доброволно задълженията, посочени в поканата в дадения срок, ищецът ще пристъпи към описаните по-горе действия - ще прекрати договора и ще начисли неустойка. На основание чл. 87, ал. 1 от ЗЗД това последващо прекратяване обаче следва да стане с ново волеизявление на ищеца до ответника. Данни или дори твърдения, че това е станало до подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по делото няма. Нещо повече - по делото остана изцяло недоказано и твърдението на ищеца, че е изпращал кратки тестови съобщения до ответника с уведомление за намерението му да прекрати договора с абоната при неизпълнение на задължението ѝ да заплати месечните такси към Теленор, респ. че прекратява договора.

Изложеното е достатъчно, за да се приеме, че ищецът не е упражнил надлежно правото си да прекрати договора поради виновно неизпълнение на ответника на задълженията ѝ да заплати процесните фактури, поради което не е възникнало правото му да получи уговорените в договора неустойки. По изложените съображения се явяват неоснователни исквете за неустойка както следва: в размер на 146,12 лева за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 02.08.2018 г. за мобилен номер +359890219201 и 86,66 лева неустойка за предоставено за ползване устройство Huawei Y6 2018 Dual Blue, както и неустойка в размер на 224,24 лева за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 23.03.2019 г. за мобилен номер +359895163562, от които 77,46 лева представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 146, 78 лева, неустойка за предоставено за ползване устройство iPhone 6s 32 GB Rose Gold.

По разноските:

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноси, както в исковото, така и в заповедното производство /т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК, на ВКС/ се явява основателна съобразно уважената част от исквете. В исковото производство ищецът е доказал извършването на разноси в общ размер на 784,61 лв., от които 192,56 лева адвокатско възнаграждение, 274,02 лева държавна такса, 318,03 лева възнаграждение за особен представител. По ч.гр.дело № 708 от

2021г. са направени разноси от заявителя „Теленор България“ ЕАД /със сегашно наименование „Йеттел България“ ЕАД/ в размер на 218,54 лева, от които 192,56 лева възнаграждение за адвокат и 25,98 лева държавна такса, които също следва да бъдат присъдени в тежест на ответника.

С оглед уважената част от исковата претенция, която е в размер на 887,22 лева /при предявена в размер на 1257,58 лева/, на ищецът се дължат разноси по настоящото дело в размер на 553,54 лева, а по ч.гр.дело №708 от 2021г. по описа на КРС – 154,18 лева.

В настоящото производство ответникът също има право на разноси предвид отхвърлената част от исковата претенция, но тъй като няма изрично искане в тази насока, съответно не се доказват и направени такива, съдът не следва да осъжда ищеца да ги заплати.

По обжалваемостта:

Настоящият съдебен акт подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд - Кюстендил пред Окръжен съд – Кюстендил.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Д. Л. С., ЕГН *****, от *****, **дължи на** „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, сума в размер на **189,18** лв. /сто осемдесет и девет лева и осемнадесет стотинки/ – дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по договори с абонатен номер № 005974507, за които са издадени фактури № 7285921699/15.03.2019 г., №7287234256/15.04.2019 г., № 7288602030/15.05.2019 г., №7291382180/15.07.2019 г. за периода от 15.02.2019 г. до 14.07.2019 г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата; както и сумата в размер на **698,04** лв. /шестстотин деветдесет и осем лева и четири стотинки/ – дължими незаплатени лизингови вноски, от която: 107,88 лв. по Договор за лизинг от 02.08.2017 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер +359890219201 и 590,16 лв. по Договор за лизинг от 23.03.2019 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер +*****, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение

по ч. гр. д. № 708/2021 г. по описа на Районен съд - Кюстендил.

ОТХВЪРЛЯ поради неоснователност иска с правно основание чл. 422, ал. 1, във връзка с чл. 415, ал. 1, т.2 от ГПК, предявен от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6 срещу Д. Л. С., ЕГН *****, от *****, за сумата от 370,36 лв. /триста и седемдесет лева и тридесет и шест стотинки/, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които: 146,12 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 02.08.2018г. за мобилен номер +359890219201 и 224,24 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 23.03.2019г. за мобилен номер +*****.

ОСЪЖДА Д. Л. С., ЕГН *****, от ***** да заплати на „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, сума в размер на 553,54 лв. /петстотин петдесет и три лева и петдесет и четири стотинки/, представляваща сторени от ищеца деловодни разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА Д. Л. С., ЕГН *****, от ***** да заплати на „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, сума в размер на 154,18 лв. /сто петдесет и четири лева и осемнадесет стотинки/, представляваща сторени от заявителя деловодни разноски по ч.гр.дело №708 по описа на Районен съд – Кюстендил за 2021г.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд – Кюстендил пред Окръжен съд - Кюстендил.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____